

Levon

ผมแค่อยากเป็น
พนักงานธรรมดา
แต่ดันเกิดมามีชะตาเป็น
ร่างทรง

운명을 보는 회사원

5

Youngwan [映完]

เชียน

นฤดี

แปล

XOXO

วาด

ก ร อ า น คื อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ คั ณ

“เดิมทีผมก็เป็นคนอารมณ์อ่อนไหวอยู่แล้วครับ
สมัยเรียนเป็นหนุ่มกวี ผมเก็บกวีนิพนธ์เล่มเล็กๆ ไว้ในกระเป๋าตลอด
แล้วเอามาอ่านเวลาว่างครับ”

- Youngwan

คำนำสำนักพิมพ์

ท้ายเล่มที่แล้ว *ยองฮุน* เดินทางไปอังกฤษเพื่อจัดการเรื่องซื้อบริษัท Nodri Clare ระหว่างกำลังพักผ่อนชมวิวยะลอมอยู่ เขากับ *ยอนฮี* ได้เจอสองพ่อลูกชาวอังกฤษ และขณะคุยกันก็เผลอวิจารณ์โค้ชของสโมสรฟุตบอลหนึ่งจากโทรวเฮ้งเสียงดัง ไม่คาดคิดว่าเด็กสาวชาวอังกฤษคนนั้นจะฟังรู้เรื่อง! แถมสองพ่อลูกยังเป็นเจ้าของสโมสรดังกล่าวอีกด้วย ปากของฮุนเกือบพาหวัชชะแล้ว

ทว่าเพราะความช่างวิเคราะห์คนแบบนั้นของเขานั่นเอง ทำให้เจอโชคก้อนใหญ่ เพราะนอกจากชายคนนั้นจะเป็นเจ้าของสโมสรฟุตบอลแล้ว ยังเป็นเจ้าของบริษัทเรือสำราญอีกด้วย! แล้วผู้บริหารธุรกิจที่มีบริษัทต่อเรืออย่างเขาจะปล่อยโอกาสไปหรือ

เล่าแค่นี้อาจดูเหมือนเรื่องราวในเล่มนี้จะซิดๆ แต่ขอบอกเลยว่านั่นเป็นแค่เนื้อหาด้านเล่มเท่านั้น บทต่อๆ ไปเราจะได้เห็นการเชือดเฉือนกันอย่างจริงจังทั้งทางธุรกิจ เกมการเมืองในบริษัท และเกมการเมืองระดับประเทศ! กล้าพูดเลยว่ามันส์หยุดแน่นอน

แต่จะมันส์หยุดยังไง ก็ต้องไปอ่านกันเองละนะ

Levon

157

ณ ชายหาดไบรตัน (2)

ปกติของฮุบภูมิใจและวอบคุย เอทีเอสที่สร้างชื่อเสียงให้ประเทศชาติ
แต่วันนี้กลับไม่พอใจขึ้นมา

ใครจะคิดว่าเด็กผู้หญิงอังกฤษที่นั่งอยู่โต๊ะข้างๆ จะฟังภาษาเกาหลีรู้เรื่อง
ทั้งพ่อของเด็กยังเป็นเจ้าของสโมสรที่เขาเพิ่งบอกว่าจะตกชั้น
เรื่องนี้เรียกว่าช่วยได้เต็มปาก

“คุณเกลียดไบรตันสินะ! เป็นแฟนคลับของทีมไหน แมนเชสเตอร์ยูไนเต็ด?
ลิเวอร์พูล? หรือว่าคริสตัลพาเลซ? อ้อ จริงสิ คริสตัลพาเลซมีนักกีฬาเกาหลี
อยู่นี่นา ลีโซ่ใหม่”

ควรจะอธิบายคาสตร์ที่เรียกว่าโหวงเฮ้งอย่างไรดี

ยองฮุนตอบสีหน้าอึมครึม

“ขอโทษครับ แต่ผมไม่ใช่แฟนคลับของทีมไหนทั้งนั้น ถ้าจะให้พูด
ตรงๆ ผมเชียร์ทอตนัมที่ชมนั่งอยู่ติดหน่อย ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้เกลียดไบรตัน
นะครับ ไม่รู้ว่าคุณจะทำอะไร แต่ผมไม่ได้พูดแบบนี้เพราะไม่ชอบไบรตัน แค่ว่า
เพราะคิดว่าโค้ชเซิน ราล์ฟ ไม่น่าจะสร้างผลงานที่ดีนัก ช่วยมองว่ามันเป็นแค่
ความคิดเห็นทั่วๆ ไปของแฟนบอลเถอะครับ เพราะแฟนบอลทุกคนก็มีมุมมอง
ของตัวเองกับผู้เล่นที่ชื่นชอบอยู่แล้ว”

“...”

ชายชาวอังกฤษฟังยอนฮีแปลแล้วทำหน้าที่อึดอัดใจ

แต่ไม่ได้พูดอะไรออกมาอีก เพราะไม่ว่าจะเป็นกีฬาชนิดใด เหล่าแฟน ๆ ก็มักจะมิมมองของตัวเองแล้วพูดนู่นนี่นั่นไปเรื่อย

ไม่มีเหตุผลจะต้องมารับฟังสิ่งที่แฟน ๆ ถกเถียงกันว่ากลยุทธ์ของโค้ชเป็นอย่างไร นักกีฬาคนไหนอยู่ระดับเวิร์ลด์คลาสหรือไม่ใช่

เพราะปกติแฟนกีฬาต่างเป็นอย่างนั้น

แต่เด็กผู้หญิงคนนั้นกลับพูดแทรกขึ้นมาทันควัน

“ผู้ชายคนนั้นบอกว่าเซน ราล์ฟ มีอะไรอ่อนแอสักอย่างอะ แล้วก็บอกว่าไบรตันจะล้มเหมือนบริษัทที่กำลังจะเจ๊ง เพราะเขาดูเล่นนักกีฬาได้แย่มาก เป็นคนไม่มีเกียรติ”

“อะไรนะ จริงหรือ?”

ยอนฮีรีบสวนกลับทันทีเมื่อเห็นว่าเด็กคนนั้นโยนระเบิดต่อเนื่อง

“เขาไม่ได้บอกว่าดูเล่นนักกีฬาแย่มาก แต่หมายถึงปฏิบัติกับคนอื่นแบบไม่ค่อยอ่อนโยนเท่าไรหรอก แล้วก็ไม่ได้บอกว่าไม่มีเกียรติด้วย แคบอกว่ายากจะได้รับเกียรติยศในอนาคต เพราะเกิดมาพร้อมดวงอัปโชคด้านเกียรติยศชื่อเสียงต่างหาก”

“ถ้าฉันที่บอกว่าอ่อนแอคืออะไรอะ พลังหรือ เมื่อก็บอกว่าอะไรสักอย่างอ่อนแอเนี่ยนา”

“เรื่องนั้น อิม...เคยดู สตาร์วอร์ส ไซไฟไหม ในเรื่องนั้นเขาเรียกกันว่าฟอร์ซไป แต่ฟอร์ซนั้นของโค้ชเซน ราล์ฟ มีไม่พอ ทางตะวันออกเรียกสิ่งนั้นว่าพลัง แล้วที่พูดว่าสโมสรรจะล้มเหมือนบริษัทที่กำลังจะเจ๊ง...อิม...ไม่ว่าจะเป็นบริษัทที่ยอดขายลดลง หรือทีมกีฬาที่พ่ายแพ้อย่างต่อเนื่อง ถ้าคิดจะคว้าโอกาสพลิกเกม คนเป็นผู้นำก็ต้องมีฟอร์ซที่แข็งแกร่งมาก แต่เขากลับขาดสิ่งนั้น เข้าใจหรือเปล่า”

ยอนฮีอธิบายเพียงเท่านั้นแล้วหันไปพูดกับเจ้าของสโมสรไบรตัน

“อย่างที่ไดยันนั้นแหละค่ะ ค่อนข้างเหลือเชื่อนิดหน่อยไซไฟไหมคะ เดิมทีทางตะวันออกให้ความสำคัญกับสิ่งที่มองไม่เห็น เรามองใบหน้าผู้คนเพื่อนำมาวิเคราะห์โชคชะตาและอุปนิสัยของคนคนนั้น แล้วผู้ชายคนนั้นก็เก่ง...ในเรื่องนั้นมาก ๆ ค่ะ”

“วิเคราะห์โชคชะตาหรือนิสัยได้จากใบหน้าั้นหรือ นั่นมันเรื่องอะไรกัน...”

พอเห็นสีหน้าเหลือเชื่อของอีกฝ่าย ยอนฮีก็หัวเราะแล้วพูดเหมือนไม่มีเรื่องสำคัญอะไร

“เพราะฉะนั้นไม่ต้องรับฟังอย่างจริงจังกันไปก็ได้ค่ะ นี่เป็นแค่หนึ่งในศาสตร์ที่พบเห็นได้บ่อย ๆ ทางฝั่งตะวันออก”

ถึงตอนนี้ชายชาวอังกฤษก็มีท่าที่ผ่อนคลายลง

“ช่างเป็นศาสตร์ที่มีเอกลักษณ์แล้วก็พิเศษมากจริง ๆ เอ้อ... ส่วนลูกผมก็ไม่รู้ว่าฟังพวกเคื่อบแล้วเริ่มฝึกภาษาเกาหลีตั้งแต่ตอนไหน แต่พอเห็นว่ฟังพวกคุณเข้าใจแล้ว ท่าทางคงจะตั้งใจอยู่เหมือนกัน”

“เธอพูดเกาหลีเก่งมากกกกเลยนะคะ คุณคงจะภูมิใจน่าดู”

“ฮ่า ๆ ผมไม่ได้พูดเพราะเป็นลูกสาวนะ แต่เด็กคนนี้ฉลาดมาก เอาเป็นว่าผมเข้าใจแล้ว ทางฝั่งตะวันออกมีศาสตร์หลากหลายมาก น่าสนใจดี พวกคุณจะอยู่ที่โบราณสถานแค่ไหนหรอ”

“น่าจะสักสามวัน เพราะที่นี้เป็นเมืองที่สวยงามค่ะ วันนี้ได้คุยกันเยอะเกินคาดเลย ถ้าัั้นพวกเราขอตัวก่อนนะคะ เชิญทานข้าวต่อเถอะค่ะ”

ยองฮุนกับยอนฮีถือโอกาสรีบออกจากร้าน

“เกือบเป็นเรื่องแล้วใหม่ละ นึกไม่ถึงว่าเด็กผู้หญิงอายุแค่นั้นจะเก่งภาษาเกาหลีขนาดนี้”

ยองฮุนโผล่อก

เขาเคยได้ยินมาว่ที่อังกฤษยังมีการเหยียดเชื้อชาติอยู่ จึงกังวลว่เรื่องนี้อาจจะกลายเป็นปัญหาโดยใช่เหตุ

“นั่นนะสิ โชคดีที่เขาเข้าใจ แต่ก็ตลกดีนะ ไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่จะต้องมาอธิบายเรื่องโงงเข้งที่อังกฤษ ตอนนีัคุณยองฮุนเองก็พูดภาษาเกาหลีเสียงดัง ๆ เพราะคิดว่าอยู่ต่างประเทศไม่ได้แล้วนะ”

“ถูกต้อง ดูเหมือนคนรู้ภาษาเกาหลีเยอะขึ้นมาก นี่เรื่องดีใช่ไหม”

“เป็นเรื่องดีสิ แต่คุณยองฮุนระวังหน่อยก็พอ”

“ฮ่า ๆ นั่นก็จริง เสียดยานะเนี่ยที่พลาดที่นั่งชมวิวดี ๆ ผมชอบมุมในร้านเมื่อกี้มากเลย”

“ฉันรู้จักที่ดี ๆ นอกจากร้านนั้นอยู่ เป็นร้านอร่อยของอังกฤษ ใช้เวลา

ประมาณสิบนาที่จากที่นี้มั้ง แต่ไม่ไกลหรอก”

“ขึ้นไปทีนั้นกันดีไหม”

“อ้อ ว่าแต่ถ้าสโมสรฟุตบอลที่ซื้อไปรตันทันตักขึ้นขึ้นมา จะแย่มากเลยเหรอ”

“ขาดทุนมหาศาลเลยละ เพราะพรีเมียร์ลีกนะ ขอแค่รักษาระดับไว้ได้ โดยไม่ตกชั้นก็ได้เงินกินแสนล้านต่อปีแล้ว ถ้าตกชั้นก็ลดลงไปประมาณสิบเท่า ผมไม่แน่ใจเท่าไร แต่น่าจะประมาณนั้น”

“ถ้าขึ้นก็คงจะเครียดมากเลยสินะ”

“เขาเป็นเจ้าของสโมสรนี้มา แต่เศรษฐกิจนะ บางทีอาจจะไม่มีเงินเยอะกว่าคุณอีกมั้ง เขาถึงว่ากันว่าไม่จำเป็นต้องเป็นหัวมหาเศรษฐีก็บดาราไป”

“จริงเหรอ ขึ้นก็ช่างมันเถอะ”

ทั้งสองคนจับมือกันเดินไปตามถนนเลียบชายหาด

“พวกเขาเป็นพวกซีโม่ ไม่อยากเชื่อเลยว่ายังเชื่อเรื่องมงายแบบนั้นกันอยู่ คงไม่ได้เชื่อกันจริง ๆ หรือจะว่าพวกกำลังภายในมีจริงนะ ลูกรู้จักหนังเรื่อง พยัคฆ์ระห่ำ มังกรผยองโลกไหม หนังของฮ่องกงที่ดังมาก พ่อเองก็เคยดู มันเป็นแค่เรื่องกำลังภายในเหนือจินตนาการ เดอะลอร์ดออฟเดอะริงส์ ยังเหมือนหนังมากกว่าอะไรแบบนี้อีก”

“พ่อคิดว่าคำพูดลุงคนนั้นไร้สาระเหรอคะ”

“แน่นอนอยู่แล้ว ลูกคงไม่ได้เชื่อหรือไง”

“ถึงจะไม่เข้าใจภาษาเกาหลีทั้งหมด แต่ที่เขาพูดฟังดูลึกลับ แล้วก็จริงจังมาก ๆ เลย ผู้หญิงคนหนึ่งที่ฟังอยู่ก็เหมือนกัน ถึงตอนอธิบายจะพูดเหมือนไม่มีอะไร แต่ให้ความรู้สึกเหมือนเวลาพ่อแม่ทะเลาะกันแล้วเรากล่าวว่าทำไมถึงทะเลาะ แล้วได้คำตอบกลับมาว่าเธอไม่จำเป็นต้องรู้หรอก” แบบนี้นะคะ”

“คิดไปเองแล้วแอลลี อีกอย่าง ในโลกนี้ก็มียาคอว์ดที่ฟังดูน่าเชื่อถือ แบบนั้นเยอะแยะ ลูกควรแยกแยะให้ได้นะ เข้าใจไหม”

“คะ หนูเข้าใจ แต่พรุ่งนี้เราจะชนะการแข่งขันไฟท์ไหม”

“แน่นอน เราจะชนะ นอริชอยู่ที่โหล่ ยังไงก็ตกชั้นอยู่แล้ว ฟอรั่มการแข่งขัน

แย่มาก แถมยังแข่งในบ้านเราเองอีก ชนะแน่นอน ไม่ต้องห่วง”

“โอเคค่ะ”

หลังจากกินอาหารอย่างเพลิดเพลิน โดยมีฉากหลังเป็นชายหาดที่งดงาม รวากับภาวาด สองพ่อลูกก็ตรงไปยังอเมริกาเอ็นเอ็กซ์เพรสคอมมิวนิตีสเตเดียม ซึ่งเป็นสนามเหย้าของไบรตัน

อาจเพราะพรงนี้กำลังจะแข่งขันกับทีมรีจันท์อย่างนอริช แม่เหล่าเจ้าหน้าที่สโมสรจะมีสีหน้ายิ้มม่น แต่ก็ยังเห็นแววของความคาดหวังอยู่

เพราะถ้าปิดเกมพรงนี้ได้และชนะอีกแค่หนึ่งในสองนัดที่เหลือ พวกเขาจะพ้นจากการตกชั้นได้อย่างแน่นอน

แม็กซ์ โครลีย์ เจ้าของสโมสรมาถึงสนามฝึกซ้อมพร้อมความคาดหวัง เช่นนั้น ก่อนจะได้ยินเสียงตะโกนอย่างฉุนเฉียว

“ให้ตายเถอะ ฉันบอกตั้งกี่ครั้งแล้วว่าต้องช่วยกันคัพเวอร์จุดที่กองหลังวิ่งออกไป ทำไมเอาแต่เดินเอ้อระเหย! ฉันบอกให้นายเตะให้แรงกว่านี้ไง! โมแป! มีสมาธิหน่อย! เอาตาไปไว้ที่ไหน!”

สายตาแม็กซ์ โครลีย์ เห็นภาพโค้ชวิ่งไปมาอย่างกระตือรือร้นพร้อมกระตุนนักกีฬา

ไม่สิ บางทีหากไม่ได้เจอรักขาวตะวันออกแสนประหลาด เขาอาจจะคิดว่านั่นคือการปลุกใจนักกีฬาอย่างแน่นอน

น่าแปลกที่คำพูดของหญิงสาวชาวตะวันออกกลับวนเวียนอยู่ข้างหู จนเริ่มรู้สึกว่ภาพนั้นเป็นการแสดงความหงุดหงิดอย่างควบคุมไม่ได้เมื่อเห็นนักกีฬาไม่ได้ตั้งใจ

เขาเห็นโค้ชกัดเล็บอย่างงุ่นง่าน และพอเห็นนักกีฬาทำพลาดก็ด่ากราดอย่างไม่ไว้หน้า ไม่มีอะไรผิดเพี้ยนจากคำพูดของหญิงสาวชาวตะวันออกคนนั้นเลย

แม้แต่ลูกสาวที่ยังเด็กของเขายังทำสีหน้ากระอักกระอ่วนเมื่อได้ยินคำที่โค้ชใช้ด่าทอนักกีฬา

แม็กซ์ โครลีย์ อึดอัดใจและถอยกลับ ทั้งๆ ที่ยังไม่ทันได้ดูการฝึกซ้อมจนจบด้วยซ้ำ

“พ่อ ทำไมรีบกลับล่ะคะ”

“พรงนี้ม่แ่งนัคสำคัญนี่นา ถัรู้ว่พอมาคอยจับตามองอยู่ข้างๆ พวกนักกีฬาหรือสตัฟโค้ชก็อาจจะประหม่าจนฝึคซ้อมได้ม่เต็มที พวกเขาน่าจะทำกันได้ค็อยู่แล้ว เรากลับบ้านกันเถอะ”

เพราะหากอยู่ทีนี้ต่อ เขาคงทนดูม่ไหวจนต้องเรียกโค้ชมาคยแ่นอนด้วยเหตุนี้่นสองพอลูกจึงออกจากสนามฝึคซ้อมและพยายามม่คิคกังวล

“เขาวบรันชทีนี้โอเค แต่พอได้กินจริงๆ ก็รู้สิคว่ม่ต่างจากทีอื่นเท่าไร เนะอะ”

ยอนฮีแอบสังเกตทำทีของฮุนเพราะรู้ว่เขาชอบอาหารเกาหลี

“ก็ช่วยม่ได้นี่นา เพราะทีนี้ค็อังกฤฯ อาหารเข้ากิน่าเบือ”

การพักผอนทีชายหาดโปรตันเป็นดั่งความฝัน

การพักผอนบนชายหาดทีเหมือนภาพวาดพร้อมสาวสวย ซ่างเปลิดเปลิน และม่ความสุขอย่างทำทีเบรียบม่ได้

เนื่องจากอังกฤฯขึ้นชื่อเรื่องอาหารม่อร่อย พวกเขาค็ไปแต่ร้านอาหารทีได้ดาวมิชลินเท่านั้น แต่พอนทีทำ ยองฮุนก็อดคิคถึงอาหารเกาหลีม่ได้

ซูบเต้าเจี้ยว หม้อไฟ ปุดองซ็อวไซแ่นๆ หมูฝัดเผ็ดรสชาติเผ็ดร้อน รวมถึงข้าวต้มหมูอุ่นๆ กับซูบซ็อวไซแ่นแ่ง

“คิคๆ...แต่ยวฉันทัวบิณกลับก่อน อิม ถักลับเร็วเกิน แม่จะคิคว่เราทะเลาะกันหรือเปล่านะ อ้อ แต่กลับเกาหลีแล้วห้ามไปทำงานทันทีนะ อยู่เล่นกับฉินก่อน”

“ได้สิ ผมม่ได้ชอบทำงานอย่างเดยวสักหนอย ชอบเล่นด้วยเหมือนกัน”

แม้การเล่นทีว่าจะค็อนข้างนั้นไปที่เกมก็ตาม

แต่ขณะยองฮุนหันหน้ากลับมادنสะดุดตากับสิหน้าสิ่นห้วงของเจ้าของร้านสิหน้าแบบนั้นเป็นสิหน้าทีเขาเห็นมาหลายครั้งก่อนจะเข้าทำงานในสยอนจินการผลิต เพราะเวลาไปหาลูกหนึ่นวันเก็บดอกเบี้ยและเงินต้นมักจะเจอสิหน้าแบบนั้นเสมอ

“ทำม่เหรอ”

“อ้อ...พอดเห็นเจ้าของร้านแล้วสงสัยว่ม่เรื่องอะไรม่ดีเกิดขึ้นหรือเปล่านะ”

ยอนฮีหันไปมองเจ้าของร้านแล้วพุด

“นั่นสิ สงสัยธุรกิจคงจะม่ค็อยดีเท่าไร รสชาติแบบนี้เลี่ยนสำหรับพวกเรา

ก็จริง แต่กับคนท้องถิ่นก็ไม่ค่อยโอเคด้วยเหอ ค่ะแน่นที่นี้สูงมากเลยนะ รีวิวดี
อีกต่างหาก”

“อาจจะกู้เงินมาเยอะ”

“ก็เป็นไปได้นะ การรักษาร้านแบบนี้เอาไว้คงต้องใช้เงินเยอะมาก”

ทว่าหลังจากนั้นก็เห็นคนที่ดูสนิทสนมกันเข้ามาพูดคุยกับเจ้าของร้าน
พลางทำหน้าที่ชั่งกะตายเป็นแบบเดียวกัน

ถึงอย่างไรก็กินอาหารกันเกือบหมดแล้ว ยัดลงท้องอีกไม่ไหว พวกเขา
จึงออกจากร้าน

แน่นอนว่าสถานที่ที่ต้องไปหลังจากกินข้าวเสร็จก็คือร้านกาแฟ

ทว่าพอเข้ามาในร้านหนึ่งด้วยความตั้งใจว่าจะนั่งจิบกาแฟชมวิวยายหาด
ก็พบว่าพนักงานกับเจ้าของร้านมีสีหน้าลึนหวังเช่นกัน

“เกิดเรื่องอะไรขึ้นหรือเปล่า เชื่อพระวงศ์สิ้นพระชนม์นั้นหรือ”

“ไม่เห็นมีอะไรแบบนี้แหละ”

คุยกันอย่างนั้นแล้วยอนฮีก็สั่งเครื่องดื่ม ส่วนยองฮุนไปจับจองที่นั่ง

ในตอนนั้นใครบางคนก็เปิดประตูเดินกระหืดกระหอบเข้ามา

“อยู่ที่นี่นี่เอง!”

นำประหลาดใจที่คนคนนั้นคือแม็กซ์ โครลีย์ เจ้าของสโมสรโบรตัน

แม็กซ์มองยอนฮีถือเครื่องดื่มเดินมายังโต๊ะที่ยองฮุนนั่งอยู่ ก่อนจะเข้ามา
คุยด้วย

“ผมกำลังตามหาอยู่พอดี”

“ตามหาพวกเราหรือคะ”

แม็กซ์นั่งลงฝั่งตรงข้ามทันทีที่ยอนฮีถาม หลังจากพักหายใจครู่หนึ่งก็ตอบ

“ใช่ ผมตามพวกพ่อค้าแถวนี้ว่าเห็นคูร์กหนุ่มสาวชาวตะวันตกหน้าตาดี ๆ
บ้างไหม แล้วก็โชคดีที่หาเจอ พูดตรง ๆ ผมหัวน้ใจมาก เพราะกลัวพวกคุณจะ
กลับไปแล้ว”

ณ จุดนี้ยองฮุนกับยอนฮีเริ่มเดาออกแล้วว่าทำไมอีกฝ่ายถึงออกมาตามหา
พวกตน

พอลองค้นหาผลการแข่งขันผ่านโทรศัพท์มือถือ เขาก็ต้องตกใจเมื่อพบ

ข่าววิจารณ์ฟอร์มการแข่งของโปรตัน พร้อมสถิติการพ่ายแพ้ที่มั้งทำอย่างนอริช ถึงสี่ต่อศูนย์

ยองฮุนกล่าวอย่างเหลือเชื่อ

“คุณคงไม่ได้คิดว่าผมจะช่วยให้พวกคุณรอดพ้นจากการตกชั้นได้ใช่ไหมครับ”

“ตอนนี้ไม่ต่างอะไรกับการแข่งขันในฤดูกาลนี้จบลงแล้ว เพราะการแข่งขันกับนอริช ต่อให้แพ้กี้ควรจะสูสีกัน ไม่ใช่แพ้ด้วยคะแนนทั้งห้าแบบนี้ แมตช์ที่เหลืออยู่ต้องเจอลิเวอร์พูลกับเบิร์นลีย์ ในสถานการณ์ที่เปลี่ยนไปซะไม่ได้แบบนี้ ก็คงเอาชนะสองทีมนั้นไม่ได้ พวกเราจบเห่แล้ว อย่างสมบูรณ์”

ความโคกเศร้าปรากฏในแวตาแม็กซ์

“แล้วทำไมถึงตามหาพวกผมล่ะครับ”

“พวกนักลงทุนชอบข้อมูล ส่วนพวกนักกีฬาชอบเรื่องโศกกลาง ในฐานะนักลงทุน ผมไม่ค่อยชอบนักกีฬาที่ยึดติดกับเรื่องมมายมากเกินไป แต่ตอนนี้เหมือนจะเข้าใจบ้างแล้ว คนเราเวลาถูกผลักไปอยู่ในจุดลื่นหวั่ง พวกเขาจะยึดบางอย่างที่มองไม่เห็นด้วยตาเป็นสิ่งเหนี่ยวรั้ง”

“แล้วยังไงครับ”

“คำพูดและการกระทำ ทำที่ที่ปฏิบัติต่อนักกีฬา รวมถึงศักยภาพที่เข้าไม่ถึง นักกีฬาของเซน รัลฟ์...เป็นตามคำพูดของคุณทุกอย่าง ผมรู้สึกเหมือนได้เจอพระเจ้า”

คำพูดกระตือรือร้นของแม็กซ์ไม่ได้ทำให้สีหน้ายองฮุนเปลี่ยนไป

เพราะนี่เป็นเรื่องของทีมฟุตบอลประเทศอื่น

เขาไม่สนใจการบริหารทีมฟุตบอล และต่อให้ตัดสินใจช่วยก็ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าควรจะช่วยอย่างไร

“นั่นคือเหตุผลที่ผมควรจะช่วยคุณหรือครับ”

เมื่อเห็นท่าทีของยองฮุน แม็กซ์ก็ลูบจมูกครู่หนึ่งแล้วพูด

“คุณไม่สนใจพรีเมียร์ลีกจริง ๆ ด้วยสินะ โอเค ถ้าอย่างนั้นขอปล่องเรือสำราญใหม่ แคบอกมา ผมก็ทำให้พวกคุณนั่งเรือสำราญสุดหรูท่องเที่ยวทั่วยุโรปได้ทุกเมื่อ”

“เรือสำราญ? หรือว่าคุณเปิดบริษัททัวร์เหรอครับ”

“ฮ่าๆ ไม่ใช่บริษัททัวร์ แต่เป็นบริษัทเรือสำราญ”

“อ้อ...งั้นเหรอครับ เรือสำราญ...”

ในที่สุดของสุนก็เริ่มสนใจขึ้นมานิดหน่อยเมื่อนึกถึงผู้ต่อเรือกุนซานที่กำลัง
ขาดแคลนงาน

158

ณ ชายหาดไบรตัน [3]

อย่างไรก็ตาม สีน้าของฮุนก็ยังคงเรียบเฉย

เรือสำราญหนึ่งลำราคาตั้งเท่าไร แค่นี้คำแนะนำเล็กๆ น้อยๆ อีกฝ่ายจะลัง
ตันที่เลยงั้นหรือ

พอเห็นท่าทีของฮุนเหมือนไม่สนใจการล่องเรือสำราญ แม็กซ์ก็พูดด้วยท่าที่
จริงจังมากขึ้น

“พวกคุณมีความฝันไหม”

“ครับ?”

นี่ไม่ถึงว่าเจ้าของสโมสรฟุตบอลที่บริหารบริษัทเรือสำราญด้วยจะถามอะไร
แบบนั้น

“ความฝันนะ ผมก็มีเหมือนกัน ผมใช้ชีวิตแบบร่ำรวยมาตั้งแต่เด็ก แต่
ก็เหงาตลอด เพราะไม่เคยมีเพื่อนดี ๆ กับเขาเลย แต่ถึงอย่างนั้นก็ได้แนะนำ
ผมได้เจอผู้หญิงที่ดีแล้วก็มีลูก ๆ ที่ต่อให้เอาอะไรมาแลกก็ไม่ยอม แต่บังเอิญ
ได้ซื้อสโมสรไบรตันแอนดีไฮฟ์อัลเบียนมา ตอนนั้นผมคิดแค่ว่าจะดันสโมสร
ที่อยู่แค่ระดับแชมเปียนชิปให้ขึ้นสู่พรีเมียร์ลีกแล้วค่อยขายแพง ๆ”

“แล้วยังไงต่อครับ”

“แต่พอเข้าพรีเมียร์ลีกได้จริงๆ ก็ไม่อยากขาย ตอนที่ทีมได้ขึ้นพรีเมียร์ลีก
เป็นช่วงเวลาที่คุณในไบรตันมีความสุขด้วยกัน ไบรตันจึงเป็นมากกว่าสโมสร

ฟุตบอลที่ผมลงทุนเพื่อทำเงิน”

“...”

“เมื่อวานกับวันนี้คุณเห็นสีหน้าของผู้คนตามท้องถนนไหม ส่วนใหญ่คงจะทำหน้าหม่นหมองกัน เพราะสโมสรฟุตบอลที่เป็นตัวแทนของเมืองตกชั้น สโมสรฟุตบอลไม่ได้มีแค่ทีมนักกีฬาที่สนุกกับการเล่นบอลนะ พนักงานดูแลสนามกีฬา ทีมแพทย์ที่ดูแลนักกีฬา รวมถึงพวกร้านอาหารที่มุมของว่าง... นับไม่ถ้วนเลยละ ความฝันของผมไม่ใช่เรื่องยิ่งใหญ่ ไม่ใช่การสร้างทีมอย่างเอฟซีบาร์เซโลนาหรือเรอัลมาดริด แค่ให้โบรตันอยู่ในพรีเมียร์ลีกนานๆ ทีมแข็งแกร่งจนกลายเป็นตัวแทนลีก”

“อย่างนั้นสินะครับ”

ความจริงของฮุนไม่ได้ประทับใจคำพูดของอีกฝ่ายขนาดนั้น

เนื่องจากไม่รู้เลยว่าคำนี้ถึงคนท้องถิ่นจริง ๆ หรือแค่เสียเวลาค่าลิขสิทธิ์การออกอากาศที่เกินแสนล้านในทุกปี

อย่างไรก็ตาม ยองฮุนคิดลึกซึ้งมากขึ้น

ไม่ใช่เพราะคิดจะให้นักกีฬาให้สิ่งซื้อเรือสำราญ แต่เพราะได้ยินเรื่องราวเกี่ยวกับความฝัน

ตอนนี้เป็นเวลาที่เขาเองก็กำลังสับสนว่าควรทำอะไร หลังจากต้นฮยอนจินการผลิดมาเป็นศูนย์กลางของเอชเอสกรุ๊ปและขึ้นมาถึงตำแหน่งสูงสุดในฐานะพนักงานบริษัทแล้ว

ยอนฮุนกล่าวว่าเขาจะเป็นซีอีโอที่ดี แต่เขาไม่รู้ว่าจะดีเป็นอย่างไร

มีอีกหลายอย่างที่ยุ่งไม่รู้ และต่อให้เรียนรู้ออนไลน์ก็ไม่มั่นใจว่าตัวเองจะทำได้ดีเมื่อเทียบกับนักธุรกิจเก่งๆ

“อย่างที่บอก จากผลการแข่งขันก็เหมือนกับว่าการแข่งฤดูกาลนี้จบลงแล้ว ผมตั้งใจจะเตรียมตัวสำหรับฤดูกาลหน้า คุณรู้หรือเปล่า ถ้าทีมที่ตกชั้นพรีเมียร์ลีกเลื่อนชั้นกลับมาได้ในฤดูกาลหน้าไม่ได้ จะต้องเผชิญกับเวลาที่ยากลำบากมาก อาจจะต้องปล่อยตัวนักกีฬาในราคาถูก จนจัดการหนี้ที่เกิดจากการซื้อตัวนักกีฬาไม่ได้ ไม่ได้มีแค่ทีมสองทีมที่เจ๊งแบบนั้น”

“ผมรู้ครับ”

“เพราะฉะนั้นพวกเราต้องเลื่อนชั้นในฤดูกาลหน้าให้ได้ แต่...เรื่องที่คุณเคยพูดนะ คุณมองใบหน้าคนแล้ววิเคราะห์โชคชะตากับอุปนิสัยได้ใช่ไหม”

ยองฮุนครุ่นคิดสักพัก จากนั้นจึงพูด

“สุดท้ายสิ่งที่ต้องการก็คืออยากจ้างโค้ชคนใหม่แล้วขอให้ผมช่วยดูใช่ไหมครับ”

“ถูกต้อง”

“จะบริหารสโมสรด้วยการเชื่อคำพูดแค่นี้ก็ไม่ดีครับ”

เห็นยองฮุนถามกลับเหมือนไม่อยากจะเชื่อ แม้ซึกก็ตอบ

“พวกคุณเป็นคนพูดเองไม่ใช่เหรอ”

“ผมแค่แปลกใจที่คนอังกฤษอย่างคุณเชื่อคำพูดพวกนั้น”

“ความจริงผมก็ไม่ได้มั่นใจร้อยเปอร์เซ็นต์หรอก”

“ถ้าไม่เชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ก็คงไม่เชื่อความเห็นของผมอยู่ดี ถึงผมให้ความช่วยเหลือไปสุดท้ายก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง แต่ยังไงเรื่องราวของคุณเจ้าของสโมสรก็น่าประทับใจมาก ขอให้กลายเป็นทีมที่ยอดเยี่ยม นะครับ”

ถึงประโยคเหล่านั้นจะฟังดูนุ่มนวล แต่ก็แฝงการปฏิเสธอย่างเด็ดขาด

นี่ไม่ใช่การเล่นตัว

แม้ภายในใจจะอยากต่อเรือสำราญ แต่สเกลใหญ่เกินไป ทั้งยังกังวลด้วยว่าพอยื่นมือเข้าไปช่วยแล้วอีกฝ่ายจะพูดถึงหมอดีชาวตะวันออกอย่างนั้นอย่างนี้ในภายหลัง

แทนที่จะปล่อยให้มันเป็นแบบนี้ ลูซิดเส้นไ่ว์เลย์น่าจะดีกว่า

เวลานั้นลูกสาวของแม็กซก็เปิดประตูเข้ามา

ดูจากใบหน้าแดงๆ และอาการหอบแล้วท่าทางจะรีบวิ่งมา

พอเห็นพ่อกับคูริกชาวตะวันออกก็เดินเข้ามาหา

“พ่อ! พี่เฮเซลบอกว่าเจอคนพวกนี้...”

“อืม ไม่ต้องตื่นตื่น พ่อหาเจอแล้ว”

“สุดท้ายอดเลยล่ะ หนูคิดแล้วว่าพ่อต้องหาเจอ เขาวังยังโคงะ ยอมช่วยไหม”

“แน่นอน พวกเขาบอกว่าจะช่วย”

แม็กซพูดกับลูกสาวที่ทำท่าเหมือนจะร้องไห้ยุ่รอมร่อ

ไม่ใช่แค่นอนฮีเท่านั้น แม้แต่ของฮุนที่ฟังออกแค่ประโยคระดับพื้นฐานสุด ๆ
ยังรู้สึกได้ว่ามีบางอย่างแปลก ๆ

อย่างน้อยเขาก็รู้ ว่าการพูดคำว่า ‘ออฟคอร์ส’ ออกมาอย่างมั่นใจหมายความว่า
อย่างไร

ขณะกำลังคิดว่าทำไมอีกฝ่ายถึงพูดอย่างนั้น ยอนฮีก็ออกตัว

“คุณเจ้าของสโมสร?”

“บอกสิ่งที่คุณต้องการมาสิ”

ยอนฮีหันไปมองของฮุน

ของฮุนมองเม็กซ์หนึ่ง ก่อนจะพูด

“ผมขอคุยโทรศัพท์แบบหนึ่งนะครับ”

“ตามสบาย”

ของฮุนออกจากร้านไปยังบริเวณที่ไร้ผู้คนแล้วโทรหาประธานชงยูชอลของ
แฮงจูฮิปบิลดิ้งแอนด์มารินทันที

“ขอโทษนะครับที่ติดต่อมากะทันหัน ทั้ง ๆ ที่น่าจะเป็นเวลาทานมื้อเย็น”

“ไม่เป็นไรครับ เชิญพูดมาได้เลย”

“คิดยังไงกับออร์เดอร์เรือสำราญครับ”

“เรือสำราญ? เกิดอะไรขึ้นครับ ทำไมจู่ ๆ พูดถึงเรือสำราญขึ้นมา”

“ผมบังเอิญเจอประธานบริษัทเรือสำราญที่อ้างกฤษนะครับ บางทีสนิท
กันมากขึ้นแล้วอาจจะตกลงบางอย่างกันได้ แต่ผมควรจะรู้ข้อมูลไว้บ้างว่ามันเป็น
ข้อเสนอหรือข่มขู่ครับ”

“อืม...อย่างแรกเลย สำหรับพวกเราการต่อเรือสำราญค่อนข้างยากครับ
เรือสำราญต้องบรรทุกคนเดินทาง จึงควรสันตะเทียนน้อย แล้วยังจำเป็นต้องใช้
วัสดุคุณภาพสูง เพราะคนที่ขึ้นเรือส่วนใหญ่เป็นพวกคนรวย ถ้าจะพัฒนาเทคนิค
ลดการสันตะเทียนก็ทำได้ แต่การตกแต่งภายในไม่ใช่เทคนิคที่พัฒนากันได้
ง่าย ๆ ครับ”

“หมายถึงจำเป็นต้องมีรสนิยมสินะครับ”

“ใช่ครับ ยิ่งไปกว่านั้นวัสดุที่ใช้ในเรือสำราญหรู ๆ ส่วนใหญ่ต้องนำเข้าจาก
ยุโรป ซึ่งวัสดุที่นำเข้าจากยุโรปมีค่าใช้จ่ายในการขนส่งสูงมาก ถ้าสั่งซื้อต่อเนื่อง

ไม่ใช่ทำแค่ลำสองลำแล้วจบ ก็อาจจะลดค่าใช้จ่ายลงได้ แต่ปัญหาก็คือไม่มีบริษัทไหนจะสั่งซื้อเยอะขนาดนั้นครับ”

“อืม...ปัญหาเยอะจริง ๆ ด้วยครับ”

“เกาหลีเคยพยายามครั้งหนึ่ง แต่สุดท้ายก็ล้มเหลว ญี่ปุ่นเองก็มีคู่แข่งเรือแห่งหนึ่งเจ็งระหว่างพยายามต่อเรือสำราญ เพราะส่งมอบล่าช้าจนขาดทุนเกินสองล้านล้านวอนต่อลำ”

“ถ้านั้นก็ไม่ว่าเป็นต้องทำให้ใหม่ครับ”

“เฮ้อ...ก็ไม่ได้จำเป็น แต่ถ้าได้ความเชี่ยวชาญกับประสบการณ์และความน่าเชื่อถือในการต่อเรือสำราญมาระดับหนึ่ง ก็จะเป็นการเพิ่มมูลค่าอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ ปัจจุบันไม่มีบริษัทต่อเรือในประเทศบริษัทไหนกล้าลอง แต่ทุกบริษัทล้วนฝันว่าจะต่อเรือสำราญ ซึ่งความฝันก็คือความฝันครับ”

“อย่างนั้นสินะครับ เหมือนที่คนเล่นฟุตบอลทุกคนอยากมาเล่นในยุโรป”

“ใช่ครับ”

“เข้าใจแล้วครับ ขอโทษที่รบกวนนะครับ”

“ไม่เป็นไรครับ เรื่องแบบนี้ใครมาได้ตลอดเวลา”

เมื่อกลับเข้าไปในร้านหลังวางสาย ยองฮุนก็นั่งลงแล้วพูด

“ผมเป็นนักธุรกิจครับ เปิดบริษัทซื้อขายทรัพย์สิน บริษัทก่อสร้าง เครื่องเรือน รวมถึงเรือ”

แม็กซ์เบิกตากว้าง

“จริงหรือ”

“ดังนั้นไม่ต้องขอความช่วยเหลือ แต่ต้องทำข้อตกลงครับ เพราะผมยินดีช่วยหากข้อตกลงเหมาะสม”

“ฮ่าๆ...ให้ตาย...น่าอายชะมัด ดันพยายามชวนนักธุรกิจรายใหญ่จากเกาหลีมาล่องเรือสำราญ เยี่ยมเลย มาทำข้อตกลงกัน แต่ถ้าจะทำข้อตกลง ผมก็ต้องถามเรื่องสินค้าของพวกคุณนิดหน่อย”

ยองฮุนก็ยิ้ม

เพราะอีกฝ่ายตั้งใจจะใช้เรือของตัวเองพาเที่ยวเป็นการจ่ายในราคาถูกเพื่อฟังคำพูดไม่กี่คำ

หากฟังแล้วรู้สึกน่าเชื่อถือ ก็จะสามารถเห็นผ่านการพิจารณาเพิ่มเติม
ในขั้นตอนการแต่งตั้งโค้ชภายหลัง

“ตอนนี้คุยกันรู้เรื่องแล้วสินะครับ ถูกต้องครับ การตัดสินใจบริหารสโมสร
ด้วยคำพูดแค่นี้ก็ไม่ดีไม่สมเหตุผลผลใช้ไหมล่ะครับ”

“นั่นจะยกเลิกข้อตกลงเหอ”

“ไม่ได้ยกเลิกข้อตกลงครับ เพราะผมไม่รู้ว่าจะเป็นประโยชน์ไหม ลูกสาวคุณ
ชื่ออะไรครับ”

“เรียกว่าแอลลีย์ได้”

“โอเค ทราบวันเกิดของแอลลีย์ไหมครับ”

“ทำไม”

“คิดซะว่ากำลังเช็คตำแหน่งสินค้านี้ได้ครับ”

แม็กซ์ตอบอย่างงุนงง

“เกิดวันที่หก กุมภาพันธ์ ปีสองพันเจ็ด”

คราวนี้ของสุนหันหน้าไปหาแอลลีย์

“ยินดีที่ได้รู้จัก จับมือกันหน่อยได้ไหม”

แอลลีย์ฟังภาษาเกาหลีออกจึงจับมือของสุนหันทั้ง ๆ ที่ยังไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น
ความร้อนของช่วงกลางวันแสบ ๆ ส่งผ่านมือมา

ของสุนหันคำนวณในหัวครู่หนึ่งแล้วพูด

“ผมจะลองพูดเรื่องเกี่ยวกับแอลลีย์ ถ้ามีอะไรผิดพลาดช่วยบอกด้วยนะครับ”

“หือ? พูดถึงลูกสาวผมเหอ”

“ครับ เพราะฉะนั้นคงต้องขอให้แอลลีย์ออกไปข้างนอกสักครู่ครับ”

“ไม่เอาค่ะ”

ถึงแอลลีย์จะปฏิเสธ แต่แม็กซ์ทนความสงสัยไม่ไหวเลยเกลี้ยกล่อมลูกสาว
จนยอมออกไปนอกร้าน

แน่นอนว่าเธอไปยืนจ้องผ่านหน้าต่างอีกด้านว่าเขาจะพูดเรื่องอะไรแทน

เนื่องจากแอลลีย์เป็นเด็กฉลาดและเข้าใจภาษาเกาหลีตั้งแต่อายุเพียงเท่านั้น
ของสุนหันจึงป้อปากขณะพูดเพราะกลัวเธอจะอ่านปากออก

“เธอน่าจะฉลาดมากมาตั้งแต่เด็ก ๆ แล้วก็เรียนรู้คำพูดได้เร็ว”

“อืม ก็ใช่”

แม็กซ์ตอบอย่างไม่ใส่ใจ แต่สีหน้ากลับค่อยๆ เกร็งเครียดขึ้นเมื่อได้ยินคำพูดต่อมา

“คงเก่งด้านดนตรีกับศิลปะ เต็มเก่งด้วย ประสาทสั่งการดีเยี่ยม น่าจะเล่นกีฬาเก่งสินะครับ เกรดก็น่าจะดี แต่อาจจะทำให้พ่อแม่ลำบากตอนโต อืม... แม่ของแอลลีเหมือนจะมีมากกว่าสองคน ฎุกใหม่ครับ”

“มากกว่าสองนั่นหรอ”

“ฎุกหรือเปล่าครับ”

แม็กซ์ตกใจจนปลายนิ้วสั่นเล็กน้อย

“นั่น...ผมเพิ่งเคยได้ยินคำว่าแม่สองคนครั้งแรกในชีวิต แต่...ใช่ คนที่ให้กำเนิดแอลลีคือผู้หญิงอีกคน”

“เป็นอย่างที่ผมคิดจริงๆ ด้วยสินะครับ บางทีเธออาจจะทำให้คุณลำบากตั้งแต่เกิดเลยก็ได้”

“คลออดยากนะ หมอบอกว่าถ้าเป็นช่วงก่อนสงครามโลกครั้งที่สอง แม่ของแอลลีอาจจะตายไปแล้ว”

“ช่วงวัยเด็กเป็นปฏิปักษ์กับน้ำ บางทีอาจจะเคยเกิดอุบัติเหตุจากน้ำครับ ถ้าไม่ใช่ก็ควรระวังเรื่องการเล่นน้ำ”

แม็กซ์ตอบอย่างตกตะลึง

“แอลลีเกือบจมนทะเลสาบตอนห้าขวบ ถึงจะเกิดและโตที่ไอร์แลนด์ แต่ก็ไม่เคยลงทะเลอีกเลยหลังจากเกิดอุบัติเหตุครั้งนั้น”

“ในอนาคตก็น่าจะมีเรื่องลำบากเกิดขึ้นบ่อยๆ ความร้ายแรงที่พ่อแม่จะช่วยปกป้องแอลลีครับ เพียงแต่...”

“เพียงแต่?”

“เธอมองผู้ชายไม่เป็นแล้วก็ใจอ่อน อาจจะทำให้ผู้ชายแปลกๆ มาแต่งงานด้วยตอนช่วงอายุยี่สิบต้นๆ”

ไม่รู้ว่าเพราะคอกแห่งหรือเพราะอะไร จู่ๆ แม็กซ์ก็ลุกเดินไปที่เคาน์เตอร์แล้วซื้อเบียร์ขวดหนึ่งมาดื่มอีกๆ

คงจะคิดว่าคุยเรื่องสำคัญกันเสร็จแล้ว แอลลีจึงเกาะกระจกเรียกคนข้างใน

แม็กซ์โบกมือให้เธอเข้ามา

“บอกความลับไปแล้วใช่ไหม”

“ไว้คุยกันทีหลัง”

แม็กซ์ปิดปากแอลลีที่กำลังจะโวยวายแล้วหันไปหาของสุน

“เป็นสินค้ายอดเยี่ยมอย่างที่ไม่เคยเห็นและได้ยินมาก่อนในชีวิตเลย
ราคาแพงใช่ไหม”

“อาจจะใช่ครับ”

“ว่ามาสิ”

ของสุนคิดอยู่สักพัก ก่อนจะพูด

“ในเกาหลีมีสถานที่ที่เรียกว่ากุนซานครับ พื้นที่กุนซานไม่เหมือนโบรตัน
ไม่มีสโมสรฟุตบอลที่เซตหน้าซุตาได้ ไม่ใช่สถานที่ที่มีนักท่องเที่ยวเยอะด้วย
หนึ่งในอุตสาหกรรมหลักของเมืองกุนซานคืออุตสาหกรรมรถ”

“คงเป็นบริษัทของคุณสินะ”

“ใช่ครับ เราซื้อรถที่ปิดตัวลงเลยทำให้ชาวเมืองกุนซานที่เคยลำบาก
ทุก軒หันมาใส่ใจขึ้นมา เพราะอุตสาหกรรมรถกลับมาเปิดกิจการอีกครั้ง”

แม็กซ์ขมวดคิ้วเหมือนลำบากใจ

“เดี๋ยวก่อน...หมายความว่า คุณกำลังขอให้ผมสั่งรถลำหนึ่งกับคุณใช่ไหม”

“ถ้าพูดให้ชัดก็ไม่ใช่แค่ลำเดียว แต่หมายถึงขอให้สั่งอย่างต่อเนื่องครับ”

“ฮ่าๆๆ ฟังนะ รู้หรือเปล่าว่ารถลำหนึ่งราคาเท่าไร? รถลำ
ระดับลักซ์วรีนะราคาเกินหกร้อยล้านปอนด์เลยนะ จะให้ผมฝากมันไว้กับบริษัทคุณ
ที่ไม่มีทั้งประสบการณ์ ทั้งความเชี่ยวชาญด้านรถประเภทนั้นนั่นแหละ”

ยอนฮีบอกว่าหกร้อยล้านปอนด์คือเงินเก้าแสนล้านวอน

เป็นจำนวนเงินมหาศาลยิ่งกว่าออร์เดอร์เรือ LNG ประมาณสองแสนล้าน
กว่าๆ จำนวนสามลำเสียอีก

ของสุนยกไหล่

“ผมรู้ว่าเป็นเรื่องยากครับ อีกอย่างถึงจะสั่งรถลำใหญ่ขนาดนั้น
พวกผมก็ไม่มีความสามารถพอจะรับทำได้ทันที แต่ถ้าร่วมมือกันในระยะยาว
ก็คงไม่มีอะไรที่ทำได้ไม่ใช่หรือครับ อย่างแรกเลยก็คือราคาสินค้าของผม”

“หมายถึงเริ่มจากสิ่งเล็กๆ ก่อนนั่นแหละ”

“คิดถึงขั้นตอนที่ต้องข้ามผ่านเพื่อเลี้ยงดูนักฟุตบอลคนหนึ่งสิครับ ตั้งแต่อยู่ที่ทีมฟุตบอลเยาวชน จนถูกยืมตัวไปเล่นลีกระดับล่างในดิวิชั่นสอง หลังจากนั้นถึงกระโดดขึ้นมาเล่นในดิวิชั่นหนึ่งได้ไงครับ”

“ฟังดูมีเหตุผล แต่ผมไม่มีเหตุผลจะต้องยอมทำถึงขนาดนั้น ราคามันแพงเกินไป”

“เฮ้อ...ผมคิดว่าเรื่องที่คุณเล่าเมื่อกี้ฟังดูจริงจังนะครับ เรื่องที่สโมสรฟุตบอลของเมืองมีความหมายยังไงต่อชาวเมือง พูตกันตามตรง คุณคิดว่าบริษัทของผมจะได้กำไรจากการรับออร์เดอร์เรือสำราญเยอะนักหรอกครับ แค่ไม่ขาดทุนก็บุญแล้วไม่สิ ช่วงแรกน่าจะขาดทุนเยอะพอสมควรด้วย ยิ่งไปกว่านั้น ถ้าเกิดคุณพบข้อบกพร่องในสินค้า คุณก็คงจะไม่สั่งเพิ่มอีกในอนาคต พวกผมก็จะขาดทุนย่อยยับ”

“...”

“นี่คือประเด็นหลัก คุณอ้างถึงความสุขของชาวเมืองไบรตัน ผมก็จะใส่ความสุขของชาวเมืองกุนซานไว้ในเรื่องนี้ด้วย นี่ดูไม่ยุติธรรมหรอก ถ้าเป็นอย่างนั้น แสดงว่าเรื่องที่เล่าให้ผมฟังทั้งหมดเมื่อกี้ คือการโกหกเพื่อค่าลิขสิทธิ์การออกอากาศ และเพิ่มมูลค่าของสโมสรครับ”

แม้กซ์ยิ้มเหยอย่างพูดอะไรต่อไม่ได้

“คุณมีความสามารถในการต้อนคนให้จนมุมสินะ”

159

ณ ชายหาดไบรตัน [4]

“ผมไม่คิดว่าคุณถูกต้อบจนบุมบะ คุณมีความฝันไม่ใช่เหรอครับ ผมก็เหมือนกัน บางทีเราอาจจะกลายเป็นพาร์ตเนอร์ที่ดีต่อกันก็ได้”

“อาจจะเป็นไปได้”

หลังจากพูดอย่างนั้น แม็กซ์ก็นั่งลงข้างๆ แอลลีแล้วตีมือเบียร์หนึ่งอีกก่อนจะพูดคุยกันต่อ

“ถ้ายืนยันว่าน้ำหนักตาซึ่งมันเท่ากัน...โอเค ผมจะยอมรับข้อเสนอ นั้นถึงจะยังไม่รู้ว่าใครได้กำไรมากกว่า แต่ทันทีที่ถามออกมา ต่างคนคงต่างโกหกกันเอง”

“ถูกต้องครับ”

“คุณไม่ค่อยรู้จักเรือสำราญใช่ไหม”

“ยังไม่เคยลองต่อสักลำเลยครับ”

“เรือสำราญมีหลายระดับ ระดับต่ำสุดเรียกว่าคอนเทมโพรารี แต่ขนาดของเรือคอมเทมโพรารีก็ใหญ่ที่สุด นอกจากนี้ยังมีเรือขนาดมหึมาประมาณเจ็ดหมื่นตันถึงสองแสนสองหมื่นตันด้วย เข้าใจไหมว่าสิ่งที่ผมอยากพูดคืออะไร”

“หมายความว่าถ้าเป็นเรือระดับต่ำก็สั่งซื้อไม่ได้สินะครับ”

“ใช่แล้ว เรือระดับสูงอย่างดีลักซ์หรือลักซ์วีร์มีขนาดตั้งแต่สามหมื่นถึงเจ็ดหมื่นตัน อันไหนต่ออย่างไรล่ะ”

“ระดับต่ำใช่ไหมครับ”

“ถูกต้อง ยิ่งระดับสูงขึ้น ขนาดก็จะเล็กลง แต่มีส่วนที่ต้องใส่ใจเพิ่มขึ้นมากกว่า เพราะฉะนั้นต่อให้เป็นเรือสำราญขนาดเล็ก แต่ถ้าไม่ใช่เรือระดับเดียวกับเรือที่แล่นผ่านทะเลข้างหน้านี้ก็ต้องเสี่ยงดวงพอสมควร”

“อย่างนั้นสินะครับ”

เมื่อยองฮุนพยักหน้าอย่างไม่แสดงสีหน้าใดๆ แม็กซก็หัวเราะแล้วพูด

“เดาใจคุณไม่ออกเลยจริงๆ สุดท้ายคนร้อนใจคือผมนั่นแหละ”

“ไม่ใช่อย่างนั้นครับ เพราะผมรับรู้ถึงความลำบากของสถานการณ์ที่คุณกำลังเผชิญอยู่เลยไม่คิดจะเร่งให้เลือก ไม่ว่าคุณจะเลือกแบบไหน ผมไม่ว่าคุณหรอกครับ”

“เมื่อกี้ผมก็พูดไว้แล้วว่า กลับคำเมื่อไหร่ ผมก็จะกลายเป็นคนขี้โกหกต่อหน้าแอลลิ้นท์นี่”

“พ่อแม่ทุกคนต่างก็โกหกลูกๆ กันประมาณหนึ่งอยู่แล้วครับ เพราะชีวิตไม่ใช่เรื่องง่ายถึงขนาดจะพูดความจริงได้ตลอดเวลา พูดตามตรง ถ้าคุณบอกว่าจะสั่งเรือแค่ครั้งสองครั้ง ในมุมมองของผมไม่ใช่ข้อตกลงที่ดีเลยครับ”

“คงอย่างนั้น อาจจะเป็นเพราะมิติซูบิซิเฮฟวีนดัสทีริลส์ของญี่ปุ่นรับออเดอร์เรือสำราญแล้วจึงละสิ”

“ขอแค่ได้รับคำสั่งซื้ออย่างสม่ำเสมอ ขาดทุนนิดหน่อยก็ไม่ใช่ไรครับ บริษัทผมอาจจะชะลอการส่งมอบ แต่จะต่อเรือออกมาในระดับที่ต้องการแน่นอน ถ้าทำซ้ำหลายๆ ครั้งก็คงจะส่งมอบเรือในระดับที่ต้องการโดยไม่ล่าช้าได้... สิ่งที่สำคัญว่านั่นคือ ผู้คนที่อาศัยอยู่บริเวณที่ตั้งของอู่ต่อเรือชุมชนจะรู้สึกชอบคุณคุณและบริษัทของคุณเป็นอย่างมากครับ”

“...”

“ต้องการเวลาคิดใหม่ครับ ผมให้เวลาได้นะ”

“คุณพูดเก่งจริงๆ ความจริงในมุมมองของผม ถ้าคุณต่อเรือในระดับที่ต้องการได้ก็ไม่มีปัญหาอะไรหรอก ถึงการส่งมอบช้าจะน่าปวดหัว แต่ถ้าสั่งซื้อให้เร็วขึ้นหน่อยก็จบ ส่วนเรื่องเงินอาจเป็นปัญหาได้ แต่หากมองในมุมการเป็นพาร์ทเนอร์ระยะยาว ก็เป็นปัญหาที่แก้ไขได้ ถ้าเรายอมเสียสละกัน

คนละนิดละหน่อย”

“เป็นความคิดที่ยอดเยียมครับ”

“พนักงานของผมจู้จู้จุกจิกมาก อาจจะทำให้พนักงานบริษัทคุณเหนื่อยพอสมควร ช่วงแรกคงจะขาดทุนอยู่สินะ อย่างที่ผมบอก การสั่งเรือลำเล็ก ๆ ไม่สมเหตุผลเลย”

“ผมรู้ครับ”

“แม้ช้จ้องตายของฮุนแล้วพูด

“แต่ก่อนลูกค้าหลักของเรือสำราญคือเศรษฐีชาวยุโรปกับอเมริกัน แต่ช่วงนี้กำลังเปลี่ยนเป็นฝั่งเอเชีย บางทีอาจจะเป็นเพราะจีน เพราะจีนเมื่อสามปีก่อนผมเลยก่อตั้งบริษัทใหม่ที่สิงคโปร์แล้วเริ่มให้บริการ ผลลัพธ์...ก็ไม่เลวนะ”

“ยินดีด้วยครับ”

“ผมวางแผนจะสั่งเรือระดับพรีเมียมขนาดประมาณหนึ่งแสนสองหมื่นตัน ในช่วงปลายปีนี้ พอจะเป็นไปได้ไหม”

“ผมจะเตรียมตัวให้พร้อมครับ”

“แม้ช้ยิ้มและพูด

“ส่งพนักงานมาแล้วกัน เพราะทางบริษัทผมจะให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่”
การเจรจาเสร็จสิ้นแล้ว

ของฮุนลุกขึ้นแล้วโค้งศีรษะ

“ขอบคุณครับ”

“ฮู้ไช้ใหม่ว่าข้อตกลงของเรายังไม่จบ ฝั่งคุณจะให้ผมทำอะไรบ้าง”

“ก่อนอื่นคุณต้องรับปากเรื่องหนึ่งครับ”

“อะไรอีก”

“ไม่ควรพูดกับใครที่เินเกี่ยวกับสินค้าที่ผมมี ถ้าเรื่องของผมเผยแพร่สู่ภายนอก สัญญาทั้งหมดจะเป็นโมฆะครับ”

“ผมก็ไม่อยากถูกคนรอบข้างด่าว่าโง่เหมือนกัน ไม่ต้องห่วง”

“ถ้านั่นเอาเป็นอย่างนี้แล้วกันครับ”

วิธีจำคนของฮุนง่ายมาก

นั่นคือการพบกันโดยตรง

เนื่องจากตอนเนี่ยยังไม่จบฤดูกาลจึงเป็นเรื่องยากที่จะเข้าพบได้ซ

การเจรจาครั้งแรกจึงจบลงด้วยคำพูดว่า เตียวจะกลับมาอังกฤษอีกครั้ง
ช่วงกลางเดือนพฤษภาคมหลังจากจบฤดูกาล

ตอนที่ได้กลับมาอังกฤษอีกครั้ง จะมีช่างเทคนิคของแฮจิวชิบิลด์ตั้งแอนด์
มารีนจำนวนมากเดินทางมาด้วย ไม่ใช่แค่ของสุนคนเดียว

หลังจากนั้นแม็กซ์ โครลีย์ ก็ถามเจาะลึกของสุนอีกหลายอย่าง เช่นว่า
ทำงานอะไรในประเทศเกาหลี โรงแรมเคืออะไร สเกลของบริษัทก่อสร้าง
ประมาณไหน

อีกฝ่ายสนใจต่อเรือมากเป็นพิเศษ ถามว่าทำไมต่อเรือกุนซานจึงถูกระงับ
กิจการ แล้วทำไมถึงซื้อต่อเรือที่โดนระงับมา

“เอาอย่างนี้ดีกว่า ไปบ้านฉันกัน เตียวฉันเลี้ยงข้าวเอง”

“หมายถึงอาหารแบบโฮมเมดของอังกฤษหรือครับ”

แม็กซ์ขมวดคิ้วเมื่อเห็นของสุนชะงัก

“หัวหน้าพ่อครัวเป็นชาวฝรั่งเศสนะ”

“อ้อ~”

ณ ห้องประชุมใหญ่ของสำนักงานใหญ่แฮจิวชิบิลด์ตั้งแอนด์มารีน

ผู้บริหารกว่าสิบคนนั่งรวมตัวกันอยู่เพื่อประชุมอย่างฉุกเฉิน

ประธานชงยูชอลพูดกับทุกคนที่นั่งทำหน้าที่ไม่เข้าใจสถานการณ์

“เมื่อที่ฉันเพิ่งได้รับการติดต่อมาจากอังกฤษ ดูเหมือนว่ากรรมการผู้จัดการ
ชเวยของสุนจากฝ่ายวางแผนและประสานงานของเอสเอสการผลิตเดินทางไปทำธุรกิจ
ที่อังกฤษ แล้วบังเอิญได้พบกับประธานบริษัทคูนาร์ตครูซ”

“คูนาร์ตครูซหรือครับ ทำไมอยู่ๆ ไปเจอกับประธานคูนาร์ตครูซล่ะ”

คิมซังจุง ซีเอฟโอ ควบตำแหน่งรองประธานบริษัทเอ่ยถามอย่างงุนงง

ความคิดปรากฏชัดบนใบหน้าเจ้าตัว

“น่าจะวางแผนรับออร์เดอร์เรือสำราญ”

รองประธานคิมซังจุงตอบกลับโดยไม่ลังเลสักนิด

“ไม่ได้ครับ เราอุตส่าห์ใส่เครื่องช่วยหายใจให้บริษัทที่ใกล้จะเจ๊งได้แล้วนะ แต่นั่นคือการบอกว่าจะเปิดใจสร้างจรรยาบรรณคอมพิวเตอร์¹ ขึ้นมาไม่ใช่หรือครับ ยิ่งไงก็ไม่ได้เด็ดขาด”

“คิดให้ดีกว่า ก่อนที่คุณาร์ดครูชนะ ไม่ใช่บริษัทไวก้าที่ไหน เราอาจได้รับ ออร์เดอร์จากบริษัทให้บริการเรือสำราญระดับหกดาวที่ตั้งชื่อเรือตามชื่อราชินีอังกฤษ ก็ได้”

“เพราะฉะนั้นก็เลยยังไม่สมเหตุสมผลไปครับ พวกเรามีอะไรบ้าง นั่นเป็น สเกลที่เราวิ่งเข้าไปไล่ได้หรือครับ ก่อนหน้านั้นแค่เคยผลิตเรือเฟอร์รี่ไม่กี่ลำ แต่นี้เป็น เรือสำราญ กระทั่งโต๊ะสักตัว โซฟาสักตัวที่จะจัดวางในเรือก็ต้องคุณภาพดีที่สุดใน ต้องไม่ต้องพูดถึงสระว่ายน้ำ ห้องจัดเลี้ยง แถมยังอาจต้องเพิ่มโรงละครโอเปร่าด้วย พวกเราเคยทำอะไรแบบนี้หรือครับ”

ประธานชงยูซอลพยักหน้าเหมือนยอมรับ

“ใช่ คำพูดของนายไม่ผิด แต่มองบริษัทในเครือของเอชเอสกรุ๊ปสิ...นี่ เหมาะเจาะมากเลยไม่ใช่หรือไง”

หว่างคิ้วของรองประธานคิมซึ่งจูงขมวดเข้าหากัน

ประธานชงยูซอลมองท่าทางนั้นแล้วพูดต่อซ้ำๆ

“ได้ยินมาว่าฝ่ายออกแบบของเอชเอสคอนสตรัคชั่นอยู่ในระดับที่ใช้ได้ ที่เดียว ถึงจะยังไม่ได้รับการยืนยัน แต่ก็มีข่าวลือว่าจะรับสัมปทานจากอินเดีย สร้างสนามบินนานาชาติระดับเดียวกับสนามบินอินซอน นอกจากนี้ยังมีเอชเอส การท่องเที่ยวอีกโง่งละ ครอบครองโรงแรมระดับห้าดาวทั้งในและนอกประเทศ ด้วยพื้นฐานและประสบการณ์ของพวกเขา จะตกแต่งภายในเรือให้หรูหราไม่ได้ หรือไง”

“อย่าลืมนึกถึงความล้มเหลวของมิตซูบิชิเฟวี่อินดัสทรีส์สิครับ”

“ฉันรู้ เพราะรู้ใจถึงได้เรียกรวมตัวกันเพื่อฟังความคิดเห็น กรรมการ

¹ ตัวละครในซีรีส์เรื่อง *The Six Million Dollar Man* (1974) ซึ่งเป็นเรื่องราวเกี่ยวกับ นักบินอวกาศที่เกือบเอาชีวิตไม่รอดจากอุบัติเหตุทางเครื่องบิน ภายหลังร่างกายเขาได้รับการฟื้นฟูด้วย เทคโนโลยีไซเบอร์เนติกส์จนทำให้มีพลังพิเศษเหนือมนุษย์ ในที่นี้จะตั้งใจนำมาพูดในเชิงเปรียบเทียบ เรือเดินสมุทรธรรมดากับเรือสำราญ

ผู้จัดการยางจุนยงคิดว่ายังไง”

ยางจุนยง กรรมการผู้จัดการฝ่ายโครงการเรือพิเศษเหล็บบมกรองประธาน
คิมซังจุงก่อนตอบ

“เป็นโปรเจกต์ที่ผมอยากลองทำ...”

รองประธานคิมซังจุงตะโกนเสียงดัง

“ยางจุนยง! เราอาจจะขาดทุนหลักล้านล้านเลยนะ นายรับผิดชอบเรื่องนี้
ได้หรือไม่”

“ไม่ใช่ ฟังผมพูดให้จบก่อนสิครับ ผมจะบอกว่าเป็นโปรเจกต์ที่ผมอยาก
ลองทำ แต่มันไม่ยากเกินไปหรอกหรือ...เราไม่มีแบบแปลนด้วยซ้ำ และเห็นได้ชัดว่า
ทางนั้นน่าจะเรื่องมากพอสมควร”

ประธานชงยูซอลแยมยิ้ม

“แล้วถ้าฉันบอกว่าคุณาร์ตครูซจะให้ความร่วมมือล่ะ”

“หมายถึงให้ความร่วมมือยังไงครับ”

“เห็นบอกให้พาช่างเทคนิคของเราไปแล้วเขาจะช่วยสอนให้”

สายตาของกรรมการผู้จัดการยางจุนยงเปลี่ยนไป

“ไม่ใช่แค่ให้แบบแปลน แต่จะช่วยสอนให้อย่างทะลุปรุโปร่งเลยหรือครับ
เรือประเภทไหนกัน...”

“ได้ยืนยันว่าเป็น *ควีนเอลิซาเบธ* นะ ขนาดแสนตันได้มั้ง เขาฝากมาบอกว่า
ให้การสนับสนุนได้มากเท่าที่ต้องการ แต่การตรวจสอบคุณภาพก็จะเข้มงวดมาก”

“เรื่องนั้นผมเข้าใจดีครับ ถึงจะให้ความร่วมมือแค่เรื่องการตกแต่งภายใน
กับพวกสิ่งที่จะจัดวางบนเรือ แต่ก็เปิดโอกาสยิ่งใหญ่...”

รองประธานคิมซังจุงตะโกนขึ้นก่อนกรรมการผู้จัดการยางจุนยงจะพูดจบ

“แค่ให้ความร่วมมือก็จบแล้วหรือ ท่านประธานครับ ถ้ารับออเดอร์นี้มา
ผ่านไปแค่ปีเดียวก็รับมือไม่ไหวแล้วครับ ถ้าขนาดแสนตันเป็นโปรเจกต์ราคา
หนึ่งล้านล้านวอน แต่เขาจะให้เงินมัดจำเท่าไรครับ สักสองแสนล้าน? หรือ
อย่างมากที่สุดสามแสนล้าน? ได้มาแค่นั้นก็ส่งมอบไม่ได้หรอกครับ เราต้องตั้งเงิน
อย่างน้อยห้าแสนล้านจากธนาคารมาโปะเพื่อผลิตให้เสร็จภายในช่วงเวลาที่ยัง
ไม่ถึงว่าส่งมอบล่าช้า มิตรชุบิ...”

คราวนี้ประธานชงขอลงมติเป็นคนตัดบท

“ฉันรู้ ฉันเข้าใจ หมายความว่าในมุมมองของฝ่ายการเงินเป็นไปได้ใช่ไหม”
“ใช่ครับ”

“โอเค ตอนนี้นำมาฟังความคิดเห็นของฝ่ายอื่นกันบ้าง ในมุมมองของฝ่ายโครงการเรือพิเศษ นี้คุ้มค่ากับการลองสักครั้ง ภูเก็ตไหม”

กรรมการผู้จัดการยางจุนของพยักหน้าพลางสังเกตเห็นท่าทีของรองประธาน

“ครับ...”

แน่นอนว่าน้ำเสียงอ่อนแรงมาก

“กรรมการผู้จัดการอีชอกจินคิดยังไง”

อีชอกจิน กรรมการผู้จัดการฝ่ายสนับสนุนการผลิตตอบทันที

“ถ้าคุณาร์ดครุฑให้ความร่วมมือขนาดนั้น ก็ถือเป็นโอกาสที่ดีมากครับ เรื่องสำคัญอันดับแรกคือกำหนดระยะเวลาดำเนินการต่อไปประมาณไหน แต่ถ้าเตรียมตัวดีแล้วเริ่มลงมือทำก็น่าจะทำได้ครับ เพียงแต่อย่างที่ท่านรองประธานพูด เรายังยืนยันได้ยากว่าจะต่อเรือแบบนี้ได้ไหม โปรเจกต์นี้จะทำกำไรให้บริษัทหรือเปล่า ว่าแต่กำลังดำเนินการอะไรยังไงเหรอครับ ฝ่ายวางแผนและประสานงานจัดการยังไง”

“ได้ยืนยันว่าวางแผนจะสั่งออร์เดอร์ช่วงปลายปี ถ้าพวกเราได้รับมอบหมายทางนั้นก็ตั้งใจจะให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่จนกว่าจะถึงช่วงเวลานั้น”

“สัญญาเป็นยังไงบ้างครับ”

“ถ้าเราโอเคก็เซ็นเงื่อนไขสัญญาทางอีเมล แล้วไปอังกฤษช่วงกลางเดือนพฤษภาคม เซ็นสัญญาแล้วก็พาช่างเทคนิคไปลองเรือสำราญเที่ยวสักครั้งด้วย”

“เที่ยงั้นเหรอครับ”

“ແງລີ ຈະປ່ອຍເຮືອລຳໃຫຍ່ນັ້ນຈອດທັງໄວ້ເຊຍໆເຮອ ຮະຫວ່າງວນຣອບທະເລເມດີເຕີເຣເນຍນ ພວກຂ່າງກໍຈະສຳຣວງທຸກຊອກທຸກມຸມໃນເຮືອ ເຮືອນຮູ້ວ່າໃຊ້ອະໄພູພື້ນໂຕ້ະອາຫານທຳຈາກອະໄຣ ຫາພື້ນດ້ວຍອະໄຣ ຄຸມເສຍເສຍເຮືອຍນດັຍັງໄຮ ໄມ່ຮູ້ວ່າໃຜຈະໄດ້ໄປບ່າງ ແຕ່ນ່າວິຈຈາສຸດໆ ເອາເປັນວ່ານັ້ນຄຳພຸດທຳກຳຮຸກຮ້າຍຊຸດຮວບອກມາ ຄິດວ່າຍັງໄຮ”

กรรมการผู้จัดการอีชอกจินมีสีหน้าเหลือเชื่อ

“ถ้าได้เงื่อนไขแบบนั้นก็ไม่มีอะไรดีไปกว่านี้แล้วครับ จะว่าไปแล้วกรรมการผู้จัดการขงฝีมือเยี่ยมจริงๆ ไม่เสียแรงที่ได้สาวสวยไปครอง”

“อย่าพูดอะไรไร้สาระนำ แปลว่าฝ่ายสนับสนุนการผลิตก็โอเคนะ แล้วกรรมการผู้จัดการแหละ”

แพคังจุน กรรมการผู้จัดการใหญ่ฝ่ายวิจัยเทคโนโลยียิ้มกว้าง

“ถามอะไรกันครับ มีแต่ท่านรองประธานของเรานั้นแหละที่กังวล ผมโอเคครับ ว่าแต่ผมขอขึ้นเรื่อนั้นด้วยได้ไหมครับ น่าจะมีอะไรให้ผมเรียนรู้เยอะแ่นๆ เลย”

“หนวกหู นายจะขึ้นไปเล่นโปกเกอร์แล้วลั้งเด็กๆ ไปเรียนรู้งานละสิ”

“พูดอะไรแบบนั้นครับ ผมแค่อยากู้ออยากเห็นอย่างบริสุทธิ์ใจนะ”

“ช่างเถอะ ฝ่ายวิจัยเทคโนโลยีก็โอเคแล้ว...เฮ้อ...แปลว่าเหลือแค่หาทางแก้เรื่องความเสี่ยงด้านการเงินก็เรียบร้อยแล้ว...”

รองประธานคิมซังจุงพูดอย่างหนักแน่นแทรกขึ้นทันที

“ผมไม่เห็นด้วยครับ”

“อืม โอเค งั้นปิดการประชุมกันเถอะ”

รองประธานคิมซังจุงถามอย่างสงสัย

“จะดริบ์ทั้งอย่างนี้เลยหรอครับ”

“ฉันมีอำนาจหรือไง ก็ต้องส่งต่อให้ฝ่ายวางแผนและประสานงานสิ ถ้าความเสี่ยงทางการเงินไม่ได้รับการแก้ไข เราก้ทำไม่ได้”

“ถ้าอย่างนั้น...”

“คิดว่าเบื้องบนจะไม่แก้ปัญหาให้ฉันหรอก เพราะผู้ใหญ่แก้ปัญหาพวกนั้นได้ไงถึงเรียกว่าผู้ใหญ่ ถ้าปล่อยให้เด็กมาจัดการกันเอง จะเรียกว่าผู้ใหญ่หรือไง”

เมื่อการประชุมจบลงอย่างนั้น รองประธานคิมซังจุงก็กัตรีมฝีปากสีหน้าเคร่งเครียด

เรือสำราญสุดหรูขนาดแสนต้นลำแรกของประเทศเกาหลี

ถ้าผู้ซื้ออย่างดูนาร์ตครุซให้ความร่วมมือขนาดนั้น แน่นนอนว่าต่อให้ขาดทุนก็คงไม่ได้มากมายเท่ากรณีของมิตซูบิชิเซฟวีอินดัสทรีส์ หลังจากนั้นหากเทคโนโลยี LNG ก็จะนำพาอุตสาหกรรมต่อเรือรวมถึงเทคโนโลยีผลิต

เรื่องสำคัญได้รับการรับรอง...

พอนึกถึงบุญคุณที่ได้รับจากท่านประธานใหญ่จงโฮงโยกุนมาจนถึงตอนนี้ เขาก็ทนมองอย่างเดียวไม่ได้

รองประธานคิมซังจุงออกจากบริษัทมาเสียบๆ แล้วโทร.หาประธานใหญ่ จงโฮงโยกุนของมูลนิธิฮิวแมนิตีส์

“สวัสดีครับ ท่านประธานใหญ่ ผมคิมซังจุงจากแฮจุนะครับ ผมอยาก พบท่านและมีเรื่องจะแจ้งครับ”

ทดลองอ่าน